

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4613/2021
18.08.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез и Катарине Манојловић Андрић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Милена Јефтић, адвокат из ..., против тужене Општине Рума, коју заступа Општинско правобранилаштво општине Рума, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 603/21 од 29.04.2021. године, у седници већа одржаној 18.08.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 603/21 од 29.04.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Руми П 254/20 од 23.12.2020. године, првим ставом изреке, обавезана је тужена да тужиљи на име накнаде нематеријалне штете исплати за претрпљени физички бол 100.000,00 динара, за претрпљени страх 100.000,00 динара и за претрпљене душевне болове због умањења животне активности 280.000,00 динара, све са законском затезном каматом од пресуђења до исплате, као и да тужиљи надокнади трошкове парничног поступка у износу од 137.889,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Другим ставом изреке, у преосталом делу је одбијен тужбени захтев тужиље за претрпљени физички бол за износ од 50.000,00 динара, за претрпљени страх за износ од 100.000,00 динара и за претрпљене душевне болове због умањења животне активности за износ од 20.000,00 динара, са траженом каматом.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 603/21 од 29.04.2021. године, првим ставом изреке, жалба туженог је делимично усвојена, делимично одбијена и првостепена пресуда у побијаном усвајајућем делу преиначена, тако што је одбијен тужбени захтев за накнаду нематеријалне штете преко износа од 60.000,00 динара за претрпљени физички бол, преко износа од 48.000,00 динара за претрпљени страх и преко износа од 120.000,00 динара за душевне болове због умањења животне активности, све са законском затезном каматом од 23.12.2020. године до исплате и обавезана тужена да тужиљи на име накнаде трошкова парничног поступка, уместо износа досуђеног првостепеном пресудом исплати износ од 95.900,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате. Другим ставом изреке, првостепена пресуда је потврђена у преосталом усвајајућем делу. Трећим ставом

изреке, обавезана је тужиља да туженој накнади трошкове поступка по жалби у износу од 12.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду, применом члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 18/20), а у вези члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља се дана 18.04.2019. године око 12,30 часова кретала пешке гурајући бицикл на коме су биле закачене кесе са намирницима купљеним на пијаци, тротоаром улице ... из правца градске пијаце према раскрсници улице ... и ... . Тужиља, којој се у сусрет кретала жена која је вукла колица са пијаце, померила се у страну према дрвету да би се несметано мимоишле, када се саплела о уздигнуће на тротоару настало од жиле дрвета и пала на десну страну преко свог бицикла. приликом пада, тужиља је задобила тешку телесну повреду у виду прелома доњег крајка десне палчане кости и постављен јој је гипс од прстију до лакта који је носила пет недеља. Тужиљи је било познато да је тротоар у том делу улице нераван и избраздан. Према налазу и мишљењу судског вештака хирурга – ортопеда, тужиља је трпела физички бол јаког интензитета од момента повређивања и у наредних 24 сата, болове средњег интензитета у трајању од три дана и болове лаког интензитета у трајању од два месеца. Код тужиље постоји умањење животне активности од 10% услед задобијене повреде, која се манифестује у смањеној могућности обављања послова за које је потребна употреба десне шаке. Према налазу и мишљењу судског вештака неуропсихијатра, тужиља је трпела секундарни страх јаког интензитета у трајању од једног дана, у наредна три дана средњег интензитета, а током ношења гипса и касније при спровођењу физикалне терапије у периоду од два месеца секундарни страх лаког интензитета у виду забринутости и стрепње за коначни опоравак.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је нашао да је тужена у смислу одредбе чл. 2., 3. и 4. и 32. став 4. Закона о комуналним делатностима и члана 173. и 174. Закона о облигационим односима одговорна за штету коју је тужиља претрпела, са образложењем да у конкретном случају не постоји допринос тужиље настанку штете. Сходно одредби члана 200. ЗОО, тужена је обавезана да тужиљи на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене физички болове исплати 100.000,00 динара, за претрпљени страх 100.000,00 динара и 280.000,00 динара за претрпљене душевне болове због умањења животне активности.

Другостепени суд је одлучујући о жалби нашао да је првостепени суд потпуно и правилно утврдио чињенично стање у погледу основа одговорности тужене за насталу штету, али да је погрешно применио материјално право приликом оцене постојања доприноса тужиље настанку штете, налазећи да је у конкретном случају тужиља својим понашањем допринела настанку штете јер јој је био познат терен по којем се кретала (као нераван и избраздан), док су кесе са намирницама које су биле закачене на бицикл који је тужиља гурала поред себе, допринеле нестабилности њеног кретања када се померила у страну ради мимоилажења са женом која јој се кретала у сусрет из супротног смера. Због наведеног, по оцени другостепеног суда допринос тужиље настанку штетног догађаја је 40%. Умањујући досуђене износе сразмерно доприносу тужиље сходно одредби члана 192. став 1. ЗОО, другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и обавезао тужену да тужиљи исплати износе наведене у изреци побијане пресуде.

Чланом 192. став 1. ЗОО прописано је да оштећеник који је допринео да штета настане или да буде већа него што би иначе била, има право само на сразмерно смањену накнаду.

По оцени Врховног касационог суда, другостепени суд је правилном применом материјалног права закључио да је тужена одговорна за штету проузроковану тужиљи због чега је у обавези да исту накнади, при чему је правилно закључио да је тужиља својим понашањем са 40% допринела настанку штете. Правилно је одмерена правична новчана накнада за тражене видове нематеријалне штете у износима наведеним у изреци побијане одлуке, сразмерно умањена за утврђени допринос тужиље.

Неосновано се ревизијом тужиље оспоравају околности штетног догађаја и указује на непостојање њеног доприноса настанку штете, јер је и по оцени ревизијског суда другостепени суд поводом наведеног догађаја правилно оценио да је тужиља допринела настанку наведене штете са 40%. Ово због тога што је другостепени суд имао у виду све околности конкретног случаја, а нарочито да је тужиља на време могла да уочи уздигнуће на тротоару, да је дан био ведар и да јој је било познато да је терен по којем се кретала нераван и избраздан, као и да су у ситуацији када се тужиља померила да пропусти жену која јој је ишла у сусрет, нестабилности њеног кретања бициклом који је гурала поред себе, допринеле закачене кесе са стварима купљеним на пијаци. Код свега наведеног ревизијски наводи о погрешној примени материјалног права оцењени су као неосновани.

Супротно ревизијским наводима, другостепени суд је одлучујући о висини накнаде нематеријалне штете због претрпљених душевних болова услед умањења животне активности, претрпљених физичких болова и претрпљеног страха правилно применио одредбу члана 200. ЗОО када је имајући у виду све околности конкретног случаја, степен умањења животне активности, интензитет и дужину трајања душевних болова, правилно одмерио правичну новчану накнаду за све видове нематеријалне штете и досудио износе као у изреци сразмерно умањене за 40%. Ревизијским наводима којима се оспорава висина досуђене накнаде за тражене видове нематеријалне штете указивањем на налаз и мишљење судског вештака заправо се оспорава утврђено чињенично стање и оцена изведених доказа, што није дозвољен ревизијски разлог сходно одредби члана 407. став 2. ЗПП.

Из изнетих разлога, а применом одредбе члана 414. став 1. ЗПП, одучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Марина Милановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић